

תקות מנחם

גיליון מס'
197

י"ל לקראת ש"פ אחרי-קדושים –
י' אייר
ה'י' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

סיום הרמב"ם הכללי

"ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה"

מחזור כ"ח – "יה"י!" – שנת ז"ך

בעז"ה יום ג' פרשת אחרי – קדושים ו' אייר ה'י' תהא שנת עליון

סיום הלכות אבל והתחלת הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח וכל ספר "שופטים" – ספר הי"ד, וכל ספר "משנה תורה" להרמב"ם – מחזור כ"ח והתחלת מחזור כ"ט, ספר "המדע" – הלכות "יסודי התורה" ביום השב"ק פרשת אחרי – קדושים י' אייר

והפכתי אבלם לששון!

א. מהלכות אבל עוברים להלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח, והסמיכות והמעבר הקוטבי, מן הקצה אל הקצה, אומר אד"ש מה"מ שהוא בולט ומשמעותי; כי האבל קשור לגלות ולתקופת הגלות, וממנו פוסחים וקופצים לגאולת מלך המשיח וכמ"ש הרמב"ם בהלכות תשובה¹ "ומיד הן נגאלין", מי"ד ממי"ש, נאו!

וזוהי כל המטרה והתכלית של האבל, שיתקיים הנאמר²: "והפכתי אבלם לששון", היינו, שכל מטרת האבל הינה, שהוא יהפך לששון ולשמחה, וזו כל מטרת הגלות שנצא ממנה, והגולה תהפך לגאולה, וימי האבלות של הגלות יהפכו לימי גאולה וביאת המשיח.

וזוהי המטרה של לימוד הרמב"ם שהוא כל התורה כולה, שהסיום והשיא והתכלית של כל התורה והעיקר, שנאמין בביאת המשיח והגאולה ושהיא תתממש בקרוב ממש!

ומשמעות דומה, אומר אד"ש מה"מ רואים בסוף ההלכה הראשונה דהלכות אבל³ וז"ל: "ומשה רבינו תיקן להם לישראל שבעת ימי אבלות ושבעת ימי המשתה"; ענין דומה להני"ל, המעבר מאבל לשמחה!

אב"ל – גימטריא – ל"ג

ב. וענין זה קשור גם בתקופה זו בשנה, ימי ספירת העומר, בהם מתאבלים על כ"ד אלף מתלמידי רבי עקיבא "על שלא נהגו כבוד זה לזה"⁴

ותיקנו חכמים לנהוג מנהגי אבלות⁵.

וגם בענין זה מתבטאת הפיכת האבל לשמחה; כי ביום הל"ג בעומר פסקו מלמות ונהפך האבל לשמחה [וכידוע שההפיכה היא ביום הל"ג בעומר עצמו, כי במקצת היום ובחלקו יש עוד חלק ממנהגי האבלות (כמו איסור תספורת השערות והנישואין בליל ל"ג בעומר וכדומה) ואז נהפך היום עצמו מאבל לשמחה].

ואומר הצ"צ ב"אור התורה"⁶ במאמר בענין "ל"ג בעומר", שענין זה מרומז במילה "אבל"; כי "אבל" – גימטריא ל"ג; היינו, שביום הל"ג נהפך האבל, והמילה אבל עצמה מקבלת משמעות חיובית ושמחה; כי המשמעות הפשוטה של "אבל", היא צער, כאב, יגון וחורבן. והתיקון לזה והמשמעות החיובית של המילה, "אבל" – בפירושו מישור; שהוא ענין היושר והתיקון, ועי"ד מ"ש "אבל השיטים"⁷ שפירושו וכך מובא בפירוש רש"י⁸: "מישור של שיטים אבל שמו" (וכן "אבל כרמים"⁹, וכדומה), היינו שהחורבן והשממון נהפך לתיקון ומישור, וכמו שאומרים אחרי ספירת העומר ב"למנצח בנגינות מזמור שיר"¹⁰: "כי תשפוט עמים מישור"¹¹.

ועוד מבאר שם הצ"צ¹² שהמילה "אבל" מורכבת מאותיות ל"ב וא'

5 שו"ע או"ח סי' תצג, ומבואר בשו"ע אדה"ז.

6 פ' בהר ע' קפז ד"ה "גל".

7 מסעי לג, מט.

8 וכדאי לעיין איך מתאים עם רש"י לך יד, ו, ד"ה "איל פארין".

9 שופטים יא, לג.

10 תהילים סז, א.

11 שם פסוק ה.

12 ע"פ ה"מאורי אורי".

1 פ"ז הי"ה.

2 ירמ"י לא, יב.

3 פ"א הי"א.

4 יבמות פ"ו, דס"ב, ב.

נוספת; שלי"ב מורים על ל"ב נתיבות החכמה (שנמשכים בלב), והחכמה היא בשלימות אם מאיר בה אור ה**כתר** תורה (שזהו אלי"ף – אותיות פלא – ספירת הכתר), ואז החכמה היא בשלימות וענינה חיים כנאמר "החכמה תחיה"¹³ ואם החכמה אינה בשלימות, שלא מאיר בה אור הכתר זהו ענין המיתה כנאמר¹⁴: "ימותו ולא בחכמה". ואז הוא ענין האבל; אם האל"ף מנותקת מהל"ב שאלו הם ימי האבלות בל"ב ימי העומר הראשונים [ומיתתם קשורה בחוסר כבוד זה לזה; ל"ב – גימטריא - **כבוד**] אבל ביום הל"ג בעומר שמאיר האל"ף – ספירת הכתר בל"ב נתיבות החכמה, יום זה עצמו נהפך לשמחה והמילה "**אבל**" מתפרשת במובן החיובי והתיקון כנ"ל מלשון **מישור** [ואולי גם אפ"ל שהמילה "גל" שיכול להיות לה פירוש שלילי מלשון **גל** חורבות נהפכת ל**גל** במשמעות החיובית, כמו "גלעד"¹⁵ (ומבאר בחסידות שקאי על גילוי פנימיות התורה) וע"ד הנאמר¹⁶: "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יק"ר].

אחדות ואהבת ישראל

ג. והתיקון ל"לא נהגו כבוד זה לזה", הוא ע"י חיזוק **האחדות ואהבת ישראל**, שע"כ כתוב בפרשת השבוע **קדושים**, בה נאמרה מצות אהבת ישראל "**ואהבת לרעך כמוך**"¹⁷. וכן ע"י תיקון השנאה והמחלוקת, שגם ע"פ נאמר בפרשתנו קדושים¹⁸: "לא תשנא את אחיך בלבבך". [ובאחדות ובאהבה מביאים ברכה וחיים, כמו שאומרים בשמו"ע (בברכת "שים שלום"): "ברכנו אבינו **כולנו כאחד**" (והפסוק של אהבת ישראל הוא פסוק ח"י) וכשלא היה כבוד ואחדות והיתה מחלוקת הביא מיתה ואבל, וכמ"ש בתניא פרק **לב**, ובאיגה"ק סי' לא שכשאין אחדות יש ענין המחלה].

המצורע כאבל

ד. את הלכות אבל התחילו בפרשת "**תזריע** – **מצורע**"; שבשתייהן מדובר בענין המצורע והצרעת, ודין המצורע המוחלט להתנהג **כאבל**, כמו שנאמר¹⁹: "והצרוע אשר בו הנגע, בגדיו יהיו פרומים (ואומר רש"י: "קרועים") וראשו יהיה פרוע (ואומר רש"י: "מגודל שערי"), ועל **שפם יעטה** (ואומר רש"י: "**כאבל**, **שפם**, שער השפתיים)", היינו שהנהגתו של המצורע הטמא הוא כמו אבל – הנהגת אבלות, והוא ע"פ הספרא²⁰ והגמ' במועד קטן²¹. וכפי שהגמ' שם מפרשת שיעל שפם יעטה, הכוונה היא שחייב הצרוע בעטיפת הראש עד שיכסה השפתיים, כמו אבל שחייב בעטיפת הראש. וכן מביאה שם הגמ' הברייתא עה"פ "ועל שפם יעטה": "שיהו שפתותיו מדובקות זו בזו, שיהיה כמונדה וכאבל ואסור בשאילת שלום", ואומר רש"י ע"ז ד"ה שפם: "משמע שפתותיו מדובקות (כנראה שזהו נוטריקון שפם: "שפתותיו מדובקות"). וכן אומרים תוס': "מדכתוב **שפם**, ולא כתיב שפה" היינו שהצרוע נוהג כמו הנהגת אבלות. וכן נאמר על המצורע "בדד ישב"²² [כי הוא גרם ע"י הלשון הרע והמחלוקת לבודד ולהפריד בין אנשים, כמו שאומר רש"י] כי "המצורע חשוב כמת"²³ ולכן גם צריך לשתוק, וטומאת הצרעת חמורה וקרובה

לטומאת מת, וענין האבלות קשור עם ענין המיתה. והצרעת באה בגלל דיבור לשון הרע שמביא המחלוקת ולכן קשור עם אבל – כי המחלוקת מפריד בין היהודים, ענין המחלה המיתה, והבידוד.

אחרי מות – והחי יתן אל לבו

ה. סיימו את הלכות **אבל**, בפרשת "**אחרי-קדושים**", ויש לומר הקשר לשני הפרשיות;

לפרשת **אחרי** – הקשר בולט וכמעט **מפורש**; [מלבד שאת הלכות אבלות לומדים ממות בני אהרן; דין אבלות מן התורה ביום ראשון²⁴ ממה שנאמר באבילות בני אהרן בפרשת שמיני²⁵ "ואכלתי חטאת היום" ודין קריעה ממה שנאמר שם²⁶ "ובגדיכם לא תפרומו"]. התוכן והנקודה העיקרית של הלכות אבל, אומר אד"ש היא ההוראה "**והחי יתן אל לבו**", וכמ"ש בקהלת²⁷: "ללכת אל בית אבל וגוי והחי יתן אל לבו" [ואולי "**אבל**" – אותיות ונוטריקון "אל לבו"], היינו שענין האבל ובית האבל – שהחיים יקחו ללבם הלקח מהמיתה ומהמת ומעשיו וממה שקרה לו.

וזהו התוכן של תחילת פרשת **אחרי**, כנאמר²⁸ "וידבר ה' וגוי **אחרי מות** בקרבכם לפני ה' **וימותו**: ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך, ואל יבא בכל עת אל הקודש, ולא ימות וגוי בזאת יבוא אהרן אל הקודש וגוי". ואומר על זה רש"י (מהמדרישים²⁹): "מה תלמוד לומר, ה' רב"ע מושלו לחולה שנכנס אצלו רופא וכו' בא אחר ואמר לו אל תאכל צונן וכו' **שלא תמות בדרך שמת פלוני**: זה ורזו יותר מן הראשון, לכך נאמר **אחרי מות** שני בני אהרן". זהו **ממש מפורש** התוכן של "והחי יתן אל לבו" מהמת ממה שקרהו, שזוהי הוראת הפסוק, לקבל ולקחת מבית האבל.

[וכ"ק אד"ש בשיחה בשנת תשכ"ה³⁰ מבאר באריכות את כל הפרטים והדיוקים ברש"י זה ע"פ "פשוטו של מקרא" ו"יינה של תורה" (פנימיות התורה), גם את השאלה למה רש"י מביא (שלא כדרכו בפש"מ) את שם בעל המאמר זה, ר' אלעזר בן עזרי, ומבאר ע"פ הסיפור בגמרא³¹ שכשמינו את רב"ע לנשיאות צמחו לו שערות לבנות. ואולי אפשר גם לומר, שהשם **רב"ע** מלשון עזר י-ה, ועזר כפול, ע"י שמביא המשל משני הרופאים, והקב"ה **עוזר** כמו הרופא השני להשמר מהמיתה, ע"י שמוהיר "אחרי מות שני בני אהרן בקרבכם וגוי **ולא ימות** וגוי"].

גמילות חסדים שבגופו

ו. הקשר לפרשת **קדושים**;

בהלכות "**אבל**" מדובר גם ע"ד לויית מת (ולהתעסק בכל צרכי הקבורה והמת) וינחום אבלים, שהם מצוות הקשורות בגמילות חסדים שבגופו, ובאהבת ישראל, וכן מדובר על עוד מצוות שהם גמילות חסדים שבגופו הבאים מצד אהבת ישראל, כמו בקור חולים, הכנסת אורחים וליווי האורחים, וכן ע"ד מצוות הכנסת כלה.

ומצוות אהבת ישראל כתובה בפרשתנו – קדושים: "ואהבת לרעך כמוך"³². והרמב"ם מביא פס' זה בהלכות אלו³³ על הציווי למצוות אלו. ועפ"ז אולי אפשר לפרש המילה "**אבל**", לא רק במשמעות השלילית; צער ויגון, אלא "**אבל**" מלשון **אהבה ורצון**; כי אבל – הוא **אב-ל**; אב –

13 קהלת ז, יב.
14 איוב ד, כא.
15 ויצא לא, מז.
16 תהילים קיט, יח [ול"ג בעומר הוא ביום י"ח – ח"י בחודש אייר].
17 יט, יח.
18 פסוק יז.
19 יג, מה.
20 אות תנד.
21 טו, א.
22 תזריע יג, מו.
23 נדרים סד, ב. סנהדרין סז, א. שמו"ר א, מא.

24 פרק א הלכה א.
25 י, יט.
26 י, ו.
27 ז, ב.
28 טז, א-ג.
29 ספרא, ילקוט שמעוני סי' תקע"א.
30 לקרי"ש ח"ז פי אחרי ע' 117.
31 ברכות כז, ב ואילך.
32 יט, ח"י [חיים].
33 פרק יד, הלכה א.

מלשון רצון, כנאמר "אבה ה' אלקיך"³⁴ וגם מלשון "אהבה" (שזהו גם פי המילה "אב" מלשון רצון ואהבה השוררים בין אב לבן, וגם המילה **אהבה**, מלשון **אב ורצון**). והיינו אבל, שתאב וחפץ ומשתוקק אל האיש שמתאבלים עליו, כי יש אליו אהבה נפשית [וגם המילה "תאב" בלשון אב]. [וע"ד הצחות אפשר לומר, שבמילה "אבל" מרומזות בר"ת המצוות הקשורות באהבת ישראל, שהרמב"ם מדבר כאן עליהם; **א-ב-ל** – אבל, אורחים (היינו הכנסת אורחים). **ב** – ביקור חולים. **ל** – לוי, היינו מצוות לויית המת, ולהבדיל ליווי אורחים (וכמו שכותב כאן הרמב"ם³⁵ שהוא מצוה חשובה בהכנסת אורחים; "והוא החק שחקקו אברהם אבינו ודרך החסד שנהג בה וכו'", ואולי גם רמז לליווי הכלה לחופה), והם מצוות החסד שבגופו, שבאות בגלל אהבת ישראל].

מקבץ נדחי ישראל

ז. ההלכות המסיימות את ספר "שופטים" ואת כל ספר "משנה תורה", הם הלכות מלכים ומלך המשיח; וגם ביאת המשיח קשורה בענין אהבת ואחדות ישראל, שע"כ מדובר כנ"ל בפי קדושים; כי ענינו של המשיח הוא לקבץ ולאחד את כל ישראל לארץ ישראל, ושיהיו שם באהבה ואחדות ביניהם, וכמ"ש הרמב"ם בהל' המשיח: "ומקבץ נדחי ישראל". היינו, שהמשיח יקבץ ויאחד את הנדחים גם מבחי' פיזית וגשמית, ממקומות רחוקים, וגם הנדחים מבחי' רוחנית במצב הרוחני בעבודת השם. וכן נאמר בתורה בפי ויחי³⁶ בברכת יעקב על המשיח: "עד כי יבא שילה, ולו יקתה עמים", שהכוונה היא שהוא יקבץ את כולם, וכן נאמר בנביא³⁷ "ותאם תלוטו לאחד אחד [בלשון אחדות] בני ישראל", היינו שהוא יקבץ ויאחד את כל אחד, ואת כולם יחד, והוא גם על ידי שיעורר ויגלה אצלם את רגש אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ולו יקתה עמים

ח. וענין אהבת ישראל ואחדות ישראל הוא עיקרי בביאת המשיח והגאולה השלימה; כי הגלות האחרונה וחורבן בית שני באו בגלל היפך אהבת ישראל, בגלל המחלוקת ושנאת חינם, כמו שהגמרא אומרת במסכת יומא³⁸, ולכן התפזרו ישראל בגלות, כתוצאה ישירה מהמחלוקת ושנאת חינם, כי כשיש פיזור בעם ישראל מבחי' נפשית שאין אחדות ואהבה ונעשה פירוד, זה הביא לפיזור עם ישראל בגלות.

והתיקון לזה כשנחזק את האהבה והאחדות בינינו – עם ישראל באופן ישיר, ומיד תבוא הגאולה והאחדות של עם ישראל ובארצנו הקדושה ע"י מלך המשיח! והיינו, שע"י האחדות שלנו תבוא האחדות שמלך המשיח יביא לעם ישראל, וזהו גם משמעות הכתוב הנ"ל "ולו יקתה עמים". אומר אד"ש בשיחה הראשונה בעניני הקהל – "שמחת בית השואבה" בליל אי דסוכות בשנת הקהל – ה'תשמ"א, ש"יקתה" גם מלשון "קהל" ו"קהל", היינו שבשני מילים אלו "יקתה" ו"קהל", שני האותיות הראשונות של השרש הם ק ו-ה שמורות על קבוצ' ואחדות, ע"פ שיטת המדקדקים, שבכל השרשים שהם שלש אותיות, השרש של השרש הוא שתי אותיות (ולכן הרבה פעלים ושרשים ששתי אותיות דומות ויש להם משמעות דומה בענין דומה) והאות השלישית מתחלפת לפי הענין.

אחדות ע"י התורה

ט. ענין זה מתקשר עם התקנה של כ"ק אד"ש מה"מ שכל אחד ילמד את ספר משנה תורה להרמב"ם או את ספר המצוות להרמב"ם קשור עם

ענין אחדות ישראל: מלבד המטרה שכל יהודי ילמד את כל התורה כולה במשך שנה או ג' שנים (ללומדים פרק א' ליום) ע"י לימוד ספר ה"משנה תורה" להרמב"ם (וכידוע שספר "משנה תורה" להרמב"ם הוא הספר היחיד; שכלל את כל ההלכות של תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ואין עוד ספר שכלל את הכל, כפי שכותב הרמב"ם בהקדמתו "שהוא מקבץ את כל דיני התורה" (לא את כל הסברות והטעמים, אבל את כל ההלכות שבתורה). או ספר המצוות להרמב"ם – שהוא כולל את תמצית הפרטים של כל תרי"ג מצוות [וזוהי **מתנה גדולה** שנתן לנו אד"ש מה"מ ע"י התקנה בחלוקה זו של לימוד הרמב"ם, שכ"א יגיע במשך השנה או ג' שנים לכל הנושאים בחלקי התורה, הן האנשים הפשוטים והנשים והילדים, וגם תלמידי חכמים שלא תמיד למדו את כל הנושאים והחלקים שבתורה, וע"י כך מגיעים תוך תקופה קצרה ללימוד ולדעת את כל דיני ועניני התורה].

מלבד זאת, תקנה זו היא פעולה עצומה באחדות כל עם ישראל, שכולם, אנשים נשים וטף, לומדים כל יום את אותם הענינים ואתם הפרקים. ואחדות זו היא האחדות הכי גדולה שקיימת; כי היא אחדות בתורה ונעשית ע"י לימוד התורה, ובפרט שבשבוע זה קורים בתורה את מצוות אהבת ישראל "ואהבת לרעך כמוך", ומתכוונים ללי"ג בעומר, אזי כל היהודים וכל עם ישראל מתאחדים באהבה שלמה שמתקנת את כל המחלוקות מאי כבוד, ומביאה את האחדות של הגאולה השלימה, מ"י"ד ממ"ש נא"ו.

סיום כל התורה

י. סיום הרמב"ם הכללי קשור לפרשת **קדושים**, כי הרמב"ם הוא "מקבץ לכל דיני התורה" וברש"י הראשון של הפרשה³⁹ אומר בד"ה: "דבר אל כל עדת בני ישראל. מלמד שנאמרה פרשה זו **בהקהל**, מפני שרוב גופי תורה תלוין בה"⁴⁰, היינו, שהפרשה קשורה עם **רוב התורה**.

סיום מחזור ה"יחי"

יא. ובמיוחד שמסיימים את מחזור ה"ח" - גימטריא - יחי! קשור למלך המשיח, והסיום הוא בהלכות מלך המשיח (שהוא **השיא** והמטרה של כל התורה. ונמצאים ב' **אייר** - "העשירי יהי קודש להוי"י"⁴¹, שהעשירי בכל חודש מראה על **שלימות** הקדושה. וחודש **אייר** אפשר לומר שקשור למשיח ולגאולה;

ע"פ הגמ'⁴²: "כוסו של משיח **רכ"א** לוגין" ע"פ הנאמר "כוסו **רוי"**, **רוי** גימטריא - **רכ"א**, היינו שכוסו של ברכה של המשיח יהי 221 לוגין (פי 884 מכוס ברכה רגיל שהוא רביעית הלוג), רוי' שפע שלמעלה מממדידה והגבלה, והרכ"א קשור עם מלכות מלך המשיח כי **רכ"א** - אותיות **ארכ**, קשור עם "**אריך** אנפין" - ספירת ה**כתר**.

ו"**אייר**" - גם גימטריא - **רכ"א**, כנ"ל קשור עם מלכות מלך המשיח, גימטריא **רוי**, שמורה על ברכה בשפע שלמעלה מהגבלה.

וברכה זו מביאה הברכה הקשורה בחודש אייר: "כל המחלה אשר שמתני במצרים לא אשים עליך, כי אני הוי' רופאך"⁴³ - ר"ת **אייר**. וכפי שאד"ש מסביר שמכיון שזו רפואת הוי', לכן מלכתחילה "לא אשים עליך", וגם אם ישים הוא ירפא באופן של "לכתחילה אריבער!", שלא נרגש ולא ישאר שום זכר מהמחלה, שזהו שבתחילת חודש אייר, מיד אחרי ר"ח ב' אייר הוא יום ההולדת של הרבי המהר"ש, שאמר וענינו

39 יט, ב.

40 ויק"ר כד, ה.

41 בחוקותי כז, לב.

42 תהלים כג, ה.

43 בשלח טו, כו [ומעניין, ט"ו - מורה על שלימות, וכ"ו - גימט' הוי"].

34 תצא כג, ו.

35 פרק יד, ה"ב.

36 מט, ו.

37 ישעי' כז, יב.

38 ט, ב [ע"ד הצחות רמז: ט' באב, יום החורבן והגלות].

"לכתחילה אריבער" [ומעניין ש"אריבער" אותיות ב' אייר], ואד"ש מלך המשיח אמר, שביאת המשיח הוא ה"לכתחילה אריבער" הכי גדול ומיוחד. יבוא ויגאלנו מיד ממ"ש, נאו.

"תקות" חוט השני⁴⁴

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. הלכות אבל הלכות מלכים ומלך המשיח וכן מז' ימי אבל וז' ימי משתה, והפכתי אבלם לששון!
- ב. בימי הספירה נוהגים במנהגי אבילות.
- ג. אבל – גימטריא – "לג", ביום הל"ג בעומר נהפך האבל לשמחה.
- ד. מצורע – מוציא שם רע, בגלל לשון הרע ומחלוקת.
- ה. בפרשת תזריע – המצורע נוהג כאבל.
- ו. אחרי מות – כאבל, והחי יתן אל לבו.
- ז. המצוות בהלכות אבל – גמילות חסדים שבגופו ופרשת קדושים "ואהבת לרעך כמוך".
- ח. אבל – מלשון – אהבה.
- ט. אבל – ר"ת: **א**בל, **א**ורחים, **ב**יקור חולים, **ל**וית המת, **ל**וית האורחים, **ל**וית הכלה לחופה.
- י. לימוד הרמב"ם כל התורה כולה לכל ישראל, אחדות אנשים נשים וטף.
- יא. מלך המשיח מקבץ ומאחד עם ישראל.
- יב. הרמב"ם כל התורה - פרשת קדושים - רוב גופי תורה.
- יג. חודש אייר קשור למשיח. כוסו של משיח - כוסי רויח - רכ"א לוגין - אייר גימטריא - רכ"א.

והארץ ר' אבנר חי ז"ל שאקי, ואז בהתוועדות אמר אד"ש בקול והדגשה מיוחדת "והחי יתן אל לבו", ושמו הרי חי (הוא חי' בהתוועדות עם בנו שהי' ילד ומחא כפיים הרבה וחזק לאד"ש, ואד"ש מחא גם אליו), וביום ראשון בחלוקת הדולרים לצדקה נתן אד"ש תודה מיוחדת לבן "על ששימחת אותי".

פעם כתב אד"ש לא' שאחיו נפטר בגיל צעיר ר"ל והוא חי' לגמרי שבור מזה, והי' קשה לו לתפקד בעבודתו בתורה ומצוות ותפילה, והרבי כתב לו, אם בגלל הנפטר אתה מפחית בעבודת ה' הדבר גורם הרי צער ונוק לנפטר. אלא צריך להוסיף בתורה ועבודה בחיות לזכות הנפטר.

התכללות החסידים

בקשר לענין האחדות שמדובר ע"כ בגליון שזהו"ע לימוד וסיום הרמב"ם הנני לפרסם פעם נוספת המכתב מהרבי הקודם שקיבלתי בדרך מיוחדת ואח"כ נודע לי שזה הי' מהמכתבים האחרונים שלפני יו"ד שבט תש"י שקיבלו מספר שלוחים (ביניהם השליח של ווסטער הרה"ת פויגעלמאן).

כבוד ידידי . .

שלום וברכה!

בכל עיר ועיר אשר נמצא בה אחד מהתמימים יחיו צריך להיות ניכר זיוו והשפעתו הטובה בחיים היהודיים של הכלל והפרט בכל העיר, בחיזוק לימוד התורה וקיום המצוות, החינוך הכשר וההנהגה במדות טובות.

ומכל שכן אשר אפשר לצפות לעבודה כזאת ועוד במדה יתירה במקום אשר נמצאים שם אחדים מהתמימים שי', אם רק יתדברו איש אל רעהו, וכל אחד בעצמו וכולם יחדיו ימלאו את תפקידם ושליחותם הנפשית אשר בשבילה הובאו שמה ע"י ההשגחה העליונה.

והנה אחד ההבדלים שבין עולם התהו ועולם התיקון הוא, אשר בעולם התהו היתה כל מדה בפני עצמה ולא היתה יכולה להתכלל עם הפכה, משא"כ בעולם התיקון כל מדה לא רק שיכולה לסבול את מדת הפכה, אלא גם מתכללת אתה עד שכל אחת עוזרת לשני', והכוונה עליונה היא בתקון ובו מתקיים העולם.

הוד כ"ק רבינו הזקן צוקללה"ה נבגמ זי"ע חניך את החסידים להיות מיד באהבה ואחוה איש את רעהו וכגוף אחד ממש, אשר עם היות כל אחד מאבריו שונה מחבירו במהותו וממלא תפקיד מיוחד, בכ"ז כולם קשורים יחדיו ועוזרים זה לזה, אשר אז - רק אז - הנה בחסדי השי"ת הגוף בריא וראוי לפעול פעולותיו כאדם שלם.

ובזה הנני לבקש את ידידי יחיו לטכס עצה באיזה אופן שיוכלו יחדיו לעסוק בדברי התעוררות וחיזוק בעיר מגורם, וגם בערים אשר מסביב לה אשר נחוץ לבקר אותם מזמן לזמן מבלי לבקש מהם איזה כספים אלא רק למטרת התעוררות בדברי חיזוק ביהדות.

והשי"ת יהי' בעזרם ויברך אותם ואת ב"ב יחיו ויציחם בכל הדרוש להם בכלל ובפרט.

המברכם בגשמיות וברוחניות

יוסף יצחק

לעילוי נשמת

מרת חיה ברכה ע"ה בת ר' יצחק

פרוס

נפטרה כ"ח אדר התש"ע

שתהיה מליצת ישר לטובת כל בני משפחתה בגשמיות וברוחניות וכלל ישראל ושיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בביאת מלך המשיח והגאולה השלמה י"ד ממ"ש נאו! נדפס ע"י בני משפחתה שיחיו

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

אהבת ישראל מחישה הגאולה

בכ"ב שבט תשמ"ח, כשחזרו אחרי הלוייה של הרבנית הצדקנית נ"ע לתפילת מנחה בבית אד"ש, אחרי התפילה אמר אד"ש בשיחה לקהל, שלמרות שנהוג שמנחמים (לא בני הבית) רק מהיום השלישי, אבל מכיון שמצוות ניהום אבלים - כותב הרמב"ם (כנ"ל) בין המצוות שהם גמילות חסד שבגופו למצוות אהבת ישראל, ומכיון שעתה ה"זמן גרמא" להביא המשיח והגאולה מ"ד ממש, והגלות והחורבן באו (כנ"ל בגליון) בגלל חוסר האחדות והאהבה, וע"י חיזוק האהבה והאחדות אנו מבטלים את סיבת הגלות והחורבן ומחיישים הגאולה השלימה, לכן בזמננו כדאי שיבואו מיד לנחם, כי עי"כ מחיישים הגאולה והמשיח!

והחי יתן אל לבו - בתוספת חיות

מהשיחה הנ"ל שאחרי הלוי' של הרבנית נ"ע דיבר אד"ש בכל שיחה בשנה ההיא, ע"ד "והחי יתן אל לבו" (כל השנים סיכם כ"ק אד"ש מה"מ כל ענין ע"ד ההוראה בעבודת ה', תורה מל' הוראה), אבל מאז שיחה זו באותה שנה כל שיחה הסגנון הי' בנושא "והחי יתן אל לבו"!

ואד"ש הסביר שלא כמו שהעולם רגילים לפרש, כי מכיון שאדם נפטר, הנשארים צריכים לקחת ללבם ולעשות חשבון נפש כואב ורציני מהמצב, אלא אד"ש מפרש "והחי" - שעלינו להוסיף חיות בכל עניני תורה ומצוות, וללמוד מכל הדברים הטובים שעושה הנפטר ולהמשיכן בתוספת חיות ושמחה מחיל אל חיל.

[וכשבויעיים אחרי הסתלקות הרבנית בהתוועדות שבת פ' תשא הגיע לכאן חבר הכנסת העסקן הנמרץ שלחם במרץ ובמסירות נפש עבור שלמות העם

44 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).